

ת"ד 4610/12/16 - מדינת ישראל נגד מיה יצחק

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 16-12-4610 ישראל נ' יצחק
לפני כבוד השופט שרת קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לוי
המואשימה
נגד
מיה יצחק
ע"י ב"כ עו"ד גיא
הנאשמת

הכרעת דין

בנוגע להאשמת הוגש כתוב אישום המיחס לה גרם תאונת דרכים בגין אי שמירת מרחק, עבירה על תקנה 49(א) לתקנות התעבורה ונעה בחוסר זהירות, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה וכן, עבירות של אי הגשת עזרה לנפגע בתאונת דרכים, אי מסירת פרטים לנפגע בתאונת דרכים ואי הודעה למשטרת גרם תאונת דרכים, עבירות על תקנה 144(א) עד (4) לתקנות התעבורה, בהתאם ובקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתוב האישום, הרוי שביום 16.7.3, נעה הנאשمت ברכב בתל אביב, ברחוב קיבוץ גלויות, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגעה לירידה לכביש 20 לצפון, לא שמרה מרחק מספיק מהרכב שנסע לפניה, בו נעה עדן הוני, פגעה בו ולאחר האירוע, המשיכה בנסיעתה, מבלי לעצור את רכבה, מבלי להושיט עזרה לנוגמת, שנחבלת בגופה ומבלי למסור לה את פרטיה.

הנאשמת כפירה, באמצעות בא כוחה, במიוחס לה בכתב האישום.

פרשת התביעה

מטרעם המואשימה, העידה רחל הוני, נהגת הרכב המעורב והוגשו בהסכם המסמכים הבאים:

ת/1 - הפקק עליו נרשם מספר רכבת של הנאשמת, ת/2 - תמלול שיחה של העדה למועד 100, ת/3 - הודעת הנאשמת מיום 16.7.17, ת/4 - הודעת הנאשמת מיום 16.7.17, ת/5 - תמונת צילום אוויר של הצומת, ת/6 - מסמכים רפואיים.

עמוד 1

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותה של עדת התביעה והראיות שהוגשו:

במועד לעיל, נסעה העודה ברכבה, בנתיב השני משמאלה, ברוחב קיבוץ גלויות ובמהלך הפניה שמאליה, לככיש 20 לצפון, פגעה רכב הנואשמת, שנסעה מאחוריה ברכבה. העודה סימנה לנאותה לעצור את הרכב ואף חסמה את רכבה, אך זו עשתה תנועה מבטלת בידה, נסעה לאחר מכן, עקפה את העודה והמשיכה בנסיעתה.

העודה המשיכה בנסיעתה אחורי הנואשמת, תוך כדי שיחה עם מוקד 100, כעולה מ-ת/2, אך במלחוף ארלווזרוב, נאלצה להפסיק את הנסיעתה אחרת ונסועו לכיוון הבסיס הצבאי בו שירתה.

העודה רשמה את מספר הרכב במספר מקומות, לרבות על גבי ת/1.

העודה נחקרה והשיבה כי נסעה בנתיב השני משמאלה, כאשר לימיינה שני נתיבים לנסיעתה ישר ולא בנתיב לנסיעתה ישר, גם אם במשטרתנו נרשם מפיה, כי לימיינה היה נתיב אחד לנסיעתה ישר.

העודה נחקרה והשיבה כי לא תיעדה את הנזק ברכבה, שתוקן תוך פרק זמן קצר.

העודה נחקרה והשיבה כי פנתה לחדר המיון בשעות הצהרים, שכן, נבדקה לפני כן על ידי רופא היחידה בבסיס.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העודה הנואשمت בלבד ולגרסתה, נסעה בנתיב השני משמאלה ואילו המעורבת, שנסעה לימיינה, בנתיב לנסיעתה ישר, סטמה שמאליה, תוך חציית שטח הפרדה מסומן ו"חתקה" אותה, במהלך הפניה שמאליה בצומת.

הנאשמת, לדבריה, הספיקה לבلوم את רכבה, אך המעורבת נבהלה, כנראה, מרعش חזק של הבלמים. לאחר מכן, המשיכה הנואשמת, לדבריה, בנסיעתה, תוך מחשבה כי תעוצר את הרכב במקום בטוח ותחليف פרטם עם המעורבת, אך כשהגיעה למחלף ארלווזרוב, ראתה כי המעורבת אינה אחראית ולא היו לה את פרטיה וכן, לא יכולה להתקשר למשטרתנו, בהעדר דבריות ברכבה.

הנאשמת העודה כי לא ידעה כי הייתה מעורבת בתאונות דרכים, אך למרות זאת, היה בכוונתה לעצור על מנת לראות מה המעורבת רוצה ממנה.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי לאחר שעצרה את הרכב, הבדיקה כי יש נזק ברכב, מתחת לפנס הקדמי.

משנשאלת מדוע סיפרה במשטרת כי הבדיקה בנזק על אתר, השיבה כי לא נשאלת מתי הבדיקה בנזק ברכבה.

הנאשמת שבה וטענה כי ציפתה שהמעורבת תבין, כי בכוונתה לעצור במקום בטוח.

לשאלות בית המשפט, מדוע לא עצרה את רכבה מיד לאחר הירידה לככיש 20, השיבה "כי זה היה איילון", מדוע לא יצאה במלחוף הראשון, השיבה "לא היה איפה לעמוד, אני מכירה את הדרכים, אני מכירה טוב מאוד" וכשנשאלת מדוע לא פתחה את החלון כדי לומר למעורבת כי בכוונתה לעצור בהמשך, השיבה "לא חשבתי על זה".

במקרה שבפני, כפירה הנאשפת, הן באחריותה לגרם תאונת הדרכים והן בעבירות שנעברו, לכאהה, לאחר התאונה.

בנוגע לאחריות לגרם תאונת הדרכים, עסקין בגרסה מול גרסה, כאשר לשיטת המאשימה, מדובר בתאונת חזית אחר, שנג儒家 כאשר הנאשפת נסעה בנתיב נסיעת המעורבת ומאהורייה, בעוד שלשיטת ההגנה, מדובר באירוע שהתרחש, כאשר המעורבת נסעה מימינה של הנאשפת וסתה לפניה בפתאומיות.

לא הובאה בפני, מטעם המאשימה, כל ראייה אובייקטיבית, שיש בה כדי ליתן את המשקל הנדרש לגרסתה, כגון, תמונות של הנזק ברכב המעורבת ומכאן, שהמאשפת לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא הוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשפת אחראית לגרם תאונת הדרכים.

מайдך, בכל הנוגע לעבירות הננספות בכתב האישום, לגביין לא נותר ספק בלבד, כי נעברו על ידי הנאשפת.

שוכנעתי כי הנאשפת ידעה, ברגע האמת, כי אירעה תאונת דרכים וכי היה מגע בין רכבה לרכב המעורבת, כפי שאף מסרה בהודעתה במשטרה, אך למורת זאת ועל אף שהבינה, כפי שהעידה, כי המעורבת מסמנת לה, בחרה שלא לעצור רכבה במקום התאונה או במקום סמוך וניסתה להרחיק עצמה מהmurabit ומהairou.

הנאשפת מסרה במשטרה, כי הייתה מודעת לכך שהmurabit מסמנת לה לעצור את רכבה, "**בגלל המכחה שהיתה בינו**" - שורות 11-10 ל-ת/4, אך היא לא עצרה, כיוון שהmurabit היא שפגעה בה ולא להיפר והוא העדיפה להישאר עם הנזק לרכבה, כפי שהיא מוסרת בהמשך ההודעה.

לעומת זאת, בבית המשפט, הציגה הנאשפת גרסה שונה לחלוטין, לפיה, היה בכוונתה לעצור, במקום בטוח והוא ציפתה כי המעורבת תבין זאת.

הנאשפת לא ידעה להסביר באמצעות איזו טכניקה מחשבתי בדוק, יכולה המעורבת להבין מה כוונתיה ומדובר בגרסה, שנוסף על העובדה "גרסה כבושא", הנה גרסה בלתי סבירה ובבלתי הגיונית.

הנאשפת יכולה לעצור את רכבה מיד לאחר הפניה שמאללה לכיביש 20, בשול הדרכ, לחילופין, יכולה לצאת במחציף הראשון ואז לעצור את רכבה ולהחילופי חילופין, יכולה ליצור קשר עם המשטרה, בין אם בטלפון ובין אם בתחנת משטרה ולדוח על קרות התאונה, אך בחרה, באופן מודע, שלא לעשות דבר.

עדותה של הנאשפת, לא עשתה עלי רושם אמיתי זו זאת בלשון המעטה.

לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשפת מעבירות על תקנות 49(א) ו-21(ג) לתקנות התעבורה, אך קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי והוכיחה אשמת הנאשפת מעבר לכל ספק סביר בנוגע לעבירות

על תקנות התעבורה ולכן, אני מרשישה את הנאשמה בעבירות אלה.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ח, 21 נובמבר 2017, במעמד הצדדים